

DE ZAAK VAN HET VERLEGEN MEISJE

Dit is een verschrikkelijk trieste historie en speelde in een romantische tijd. Het was het begin van de 21e eeuw en veel mensen waren erg arm. De politici hadden alles van de bevolking gestolen, maar daar stond tegenover dat ze de mensen steeds voorhielden dat die niet zo negatief moesten doen.

In deze tijd leefde er een verlegen meisje dat bovendien heel lief was. Zij werd dus gruwelijk gepest op school.

Het meisje was altijd erg verdrietig, dat kan men zich bedenken. Ook was zij veel alleen. Wel had ze vroeger een vriendinnetje gehad dat als kinderarbeid 's winters een soort lucifers verkocht, maar daar had ze al een hele tijd niets meer van gehoord.

Twee weken na haar zestiende verjaardag ontmoette zij een rijke erfgenaam die bijzonder aardig was voor haar.

Zij trouwde met hem en zij werd bijzonder gelukkig. Dat bleef zo de rest van haar lange en gezonde leven. Ze stierf pas toen ze daar zin in had.

Met de kinderen die haar hadden gepest liep het niet zo goed af: de een moest gaan werken voor zijn geld, een ander werd secretaresse bij een oliemaatschappij, en ga zo maar door!

Noot van de onderzoeker*: men zegt wel eens: 'Dit is toch geen triest geval?' Maar in het begin toch wel?

* Otto van Wisch

de wisch related
www.dewisch.nl
www.twitter.com/dewischrelated

Otto van Wisch en diens betrouwbare onderzoeken aangaande **spookhistories en verschrikkelijke verhalen.**

aangevuld met fragmenten uit de Craycin
Route en met twee korte animatiefilms

Lezing door de illustrator en
auteur ervan Ton de Jong

Openbare Bibliotheek Winschoten
woensdag 23 juni om 20.00 uur.

Alleen voor volwassenen en sterken van geest,
en niet voor mensen met hartklachten, behalve
liefdesverdriet.

Wat te doen als men zelf getuige is van iets spookachtigs: nauwkeurige aantekeningen maken, andere getuigenverklaringen opnemen en een goede situatieschets maken. Aldus Otto van Wisch

Een voorbeeld van een goede situatieschets. Deze tekening is door Otto zelf gemaakt naar aanleiding van een van zijn eigen ervaringen in het geval van het Monster van het Veluwemeer, waar hij een monster van ongeveer 80 x 200 meter zag.

Zo ziet een professionele situatieschets er uit. Was iedere getuige maar zo professioneel!!

Een mysterieuze historie.

DE BRUG VAN OVERSLOOT

Niet iedereen kon hier oversteken.

In 1245 werd in Oversloot, toen nog Overriver, een houten brug gebouwd. Vanaf het begin was er een klein probleem met de oversteek. Niet iedereen haalde het. Er zijn talloze verslagen over mensen die aan de ene kant begonnen maar de andere oever nooit haalden. Ergens op de brug verdwenen zij in het niets. Op een gegeven moment werd het zo erg dat er van de 10 nog maar 6 de overkant bereikten. Dit was in de tweede week van mei 1246. De brug is toen een tijdje nogal gemeden en er werd, zoals voorheen, een omweg gemaakt naar Doorriver, nu Doorsloot, waar de oversteek doorwaadbaar was en altijd goed verlopen. Vanaf juni dat jaar was er overigens geen enkel probleem meer met de brug.

Een oude constructietekening van de brug. De constructie is prima.

Noot van de onderzoeker*: het lijkt erop dat er een soort tol moest worden betaald in de vorm van een x aantal mensen of zo. En toen dat eenmaal was gebeurd werd de overtocht gratis. Of dat er gewoon per ongeluk (?) een poort naar een andere dimensie was geopend op die brug. Dit laatste lijkt mij in dit geval verreweg het waarschijnlijkste. Ik zoek dit nog verder uit.

HET GEVAL LOUISE VAN DER STOELLEN

Dit is een vrij recent geval en één van de meest overtuigende zaken uit mijn* gehele carrière. Ik vind het persoonlijk een van de meest huiveringwekkende voorbeelden, ook al omdat het bewijs hiervoor absoluut onweerlegbaar is!

Het was in de vorige eeuw, in het jaar 1923. Het was een fijne tijd voor veel mensen, met veel plezier en vrijheid. Je kon aan de kleding zien dat alles minder star werd. Des te vreemder dus eigenlijk dat de volgende gebeurtenis juist toen plaats vond!

Louise van der Stoelen was met haar verloofde aan de zuidkust van Engeland, in Devonshire. Op klaarlichte dag, in de keuken van de Manor waar zij verbleven werd de high tea voorbereid en Louise nam niets vermoedend wat foto's. Wie schetst haar ontzetting toen zij later op een van de foto's een spook zag? Dat doet haar toenmalige verloofde. (De verloving werd kort daarna verbroken vanwege details die hier niet ter zake doen.) Hij zei letterlijk: 'Nimmer zag ik iemand zo schrikken van een geestverschijning op een foto!!' Volgens sommigen is de geest er duidelijk met een computerprogramma ingetekend. Maar daar heb ik twee dingen op te zeggen. Ten eerste: dat zijn kwaadwillende mensen. Ten tweede: niemand kan zo'n overtuigende waarheidsgetrouwe tekening maken die duidelijk echt is! En ten derde: toen deze foto werd gemaakt waren er nog helemaal geen computers!! Sterker nog: er waren zelfs nog geen computerprogramma's! En u hoeft mij niet op mijn deskundigheid te geloven. Bestudeert u zelf de betrokken foto maar en het zal u duidelijk zijn waarom ik met overtuiging in de taal van het voorval kan zeggen: I stop my case!!

Noot van de onderzoeker*: ik heb hier eigenlijk niets aan toe te doen.

Hier het fotobewijs: een van de gasten tijdens de bereiding van de high-tea. Duidelijk ziet men de geestverschijning.

STA VAN APPELDINGE

Dapperheidsvermogen in ultimiteit.

In 1693 is in het Belgische plaatsje Lantieke, aan de rand van de Ardennen, een bijzonder menselijk wezen gevonden. Niemand wist wie de ouders waren, noch exact zijn leeftijd. Wel zijn naam, want er lag een briefje bij de te vondeling gelegde met daarop zijn naam: Sta. (Tussenoot van de onderzoeker*: ook hier een briefje dus, net als in het geval 'een erg geval' zie eders, maar ik heb er geen connectie aan kunnen koppelen.) Het vermoeden steeg in aanzien dat het hier een vondeling van een hooggeplaatste persoon betrof omdat er ieder jaar aan de poort van het weeshuis Appeldinge, waar Sta in opgroeide, een fors bedrag werd bezorgd met een dankmedeling voor de goede zorgen aan Sta besteed. En goed waren deze zorgen inderdaad aan Sta besteed want Sta groeide op tot een zichtbaar voorbeeld van socialiteit. Sta hielp waar hij kon, redde waar hij kon, pestte geen dieren en was altijd vrolijk op een intelligente manier. Kortom, Sta kreeg veel vijanden. Maar ook wel bewonderaars. En niet in het minst om de volgende gevallen. Drie mannen waren verdwaald in de bossen en Sta vond ze terug. Een kind was haast verdrongen maar Sta was er net op tijd bij. Een beginnende brand in herberg 'Laubage Lantieke' werd door Sta gesmoord. Ontelbaren waren de reizigers die Sta de goede weg wees en meer dan eens redde Sta een dame (of een vrouw) in nood uit de nood waarbij Sta bijzonder dapper was en, alleen als het niet anders kon, ook geen tegengeweld schuwde. En men ziet het vaker, de afgunst en de jaloersheid groeiden en er werd een gefluisterde campagne opgezet tegen Sta die steeds harder klonk. Er is toen een verre afstammeling van de inquisitie gevonden en naar Lantieke gehaald die Sta beschuldigde van het zelf veroorzaken van alle ellende om die vervolgens op te kunnen lossen met behulp van de duivel en die Sta bij anachronisme tot de brandstapel veroordeelde.

Noot van de onderzoeker*: het betreft hier wederom een verschrikkelijk geval van vermoorde onschuld uit naijver, dat ik tegenkwam tijdens mijn onderzoeken.

Dit is waarlijk erg!!

EEN ERG GEVAL

Dit geval is opgeslagen in de bibliotheek van de monnikerij Walkenstein. Het was opgetekend door een 18e eeuwse scribist, monnik Jacob, voorheen Jonkheer Silvester van Waagenaer, een verzamelaar van dergelijke voorvallen. Hij was ook de stichter van deze monnikerij, na een onfortuinlijke 'triangle a deux'.

Twee mensen die altijd ruzie hadden vonden op een dag een zwarte ijzeren kookpot met goud. Het was een waar genoegen en een groot fortuin. Er was zelfs een briefje bij waarop stond: 'Voor de vinder, helemaal voor niks en zonder dat er iets voor gedaan hoeft te worden. Veel plezier er mee.' En voor één keer waren ze het eens en ze besloten niemand iets te vertellen en net te doen alsof ze het geld hadden verdiend door hard te werken. Alleen een paar vrienden hadden ze in hun enthousiasme al verteld over hun vondst omdat ze dat niet laten konden. (De kookpot had een diameter van ongeveer 19 duim.)

Een kookpot zoals men er goud in vindt.

De twee vindsters deden niets meer en als iemand hun vroeg 'waar doen jullie dat toch van?' dan zeiden ze: 'Van het harde werken. Als je zelf zo hard zou werken als wij en zo slim zou zijn als wij, zou je dat ook kunnen.' Zo deden ze al meer dan twintig jaar niets meer en hun neuzen gingen steeds hoger staan in de wind. Ook tegen hun vrienden gingen ze zich zo gedragen. Ze vergaten dat die wisten waar het geld echt vandaan kwam, en ook tegen hen zeiden ze: 'Jullie zijn arme sloebers. Jullie zijn minder goed dan wij. Jullie zijn stom bezig.' En zo verloren ze het respect van hun vrienden, dat kun je begrijpen. Maar wat veel erger was: hun vrienden verloren mensen waar ze respect voor hadden gehad.

Noot van de onderzoeker*: dit is inderdaad heel erg.